

רחל מרחלת על כל העולם

שיני

אבות

תיכהינה

האישה החזק של המפד"ל בחיפה, כפי שוודאי לא ידעתם, הוא **ישראל לבנון**, מנהל משרד הדתות במחוז הצפון, ובמשך שנים סגן ראש עיריית חיפה. משהו כמו אלמוגי של הדתיים. והנה, זה למעלה משנה היו כולם בחיפה בטוחים שהרב **ד"ר יעקב פינק**, רבו של הר הכרמל, יתמנה כרב ראשי של חיפה.

הביטחון נבע מהידעה שלבנון תומך בו, ומי שלבנון תומך בו — הוא בסדר. אולם לאחרונה, התקררה התמיכה ב"מפתיע. כליך למח, אתם שואלים: או. אם אתם שואלים, אניד לכם.

ביטוד התמיכה של לבנון בפינק חיתה מונחת התוכנית, שחיממה את ליבם של שני הגברים, לחתן את ילדיהם זה בזה. דהיינו, את בנו של פינק, **יוסף**, עם בתו של לבנון, **ציפורה**.

אלא מאי עושה השטן? מה שהוא תמיד עושה: בעיות.

ברגע האחרון, היסב לפתע תוכל הזה את ליבם של הילדים זה מזה, והדביק אותם לאחרים: בנו של פינק התאהב ב"בתולה כשרה מבני-ברק, ואילו ציפורה התאהבה בתלמיד-הכס מיד-אליהו, המשמש כחזן ראשי בבית-הכנסת שמה.

בימינו, רחמנא-ליצלן, טו המפורסמות היא הלא שילדים הולכים אחרי נטיות ליבם, לא אחרי דרישות ההורים. וכך, נשא לו יוסקה את חמדת לבבו, וציפי את חמד-לבבה. ובעוד ששני השידוכים היו אומנם מכובדים בהחלט, ומשביעי רצון בהחלט — הרי דבר אחד ברור: פינק כבר לא יהיה רב ראשי.

ארוחה על המים

היתה זו ארוחה קטנה ואינטימית, ל-14 איש בלבד. שערכה דיילת אל-על **שרה רמון** לכמה מכרים. אירוע לגמרי שיגרת, שאותו עושים כולנו מדי פעם בפעם.

משולם ושרה

לארוחה על המים. תשאלו מאיפה יש לה מים? זוהי שאלה טיפשית. מים יש לכולנו. הבעיה היא איך יושבים לארוחה על המים. שרה, למשל, פתרה את השאלה בצורה הטבעית והפשוטה ביותר: ידידה הוותיק, המולטי-מיליונר הישראלי-אמריקאי **משה דם ריקליס**, העמיד לרשותה את יאכטת הפאר שלו, העוגנת בימים אלה בנמל חיפה — ובה ערכה רמון את הארוחה. ארוחה-הכבוד בארוחה היה מלכדי-הליכוי **דים אריק שרון**, שתגיע לשם כך במייד חד מחוותו בדרום, עם אשתו **לילי**. יש אנשים עם כל החברים בעולם.

לחעברי במטוס אל-על, בצורה בלתי-חוקית — היו, לא פחות ולא יותר, מאשר דלת וכנף של מכונית מוסטאנג. בהתחשב בכך שכל אחד משני החל-קים גדול פי שניים מאתי, ושוקל פי ארבע ממנה — אתם יכולים לדמיין לעצמכם את הסצינה. זה היה כבר יותר מדי, אמילו בשביל אנשי אל-על. היה ברור להם כי אם יעברו הפעם בשתיקה — בפעם הבאה ינסה מישהו מחצוות להכריח גמל במטוס.

אתי נזרקה מעבודתה, והיה זה בעצם סוף די עצוב, מאחר שבפעם עשתה אתי מה שעשתה רק למען אהבתה הגדול-לה — **יהודה קולטון**, נערה-שעשועים עים המחזיק מוסטאנג ואבא שהוא בע"ליו של מלון פאר הטברייני.

לאחר שהובר ליהודה המחיר ותזמן שיהיה עליו להשקיע בחלקים חדשים, במקום אלה שניזוקו במוסטאנג הירוקה שלו — החליט לבקש מידידתו מזה חצי שנה להביא לו אותם במטוס. חד, חלק, מהיר וגם זול.

אתי, שאמנם זכתה בתואר מלכת-היומי 1971, נשארה למרות זאת אותה יפהמיה אילנית טובת-לב ופשוטה, שי לא יודעת להגיד לא. אז מה יצא לה מהלב הטוב שלה? אתם חושבים שזה שהיא איבדה את ה"ג'וב באל-על היה הסוף? איפה. זה היה עוד כלום.

זמן קצר אחרי זה, קרה לה אסון הרבה יותר גדול: יהודה עזב אותה. אם זה היה מפני שהיא לא הצליחה להביא לו את הכסף והדלת, או סתם גלל שהרומן נגמר — אינני יודעת. אני יודעת רק שאתי נשארה קרחת מכאן ומכאן, וזה מצב לא נעים להיתפס בו. זו אהבה וזו שכרה, מה יש לדבר.

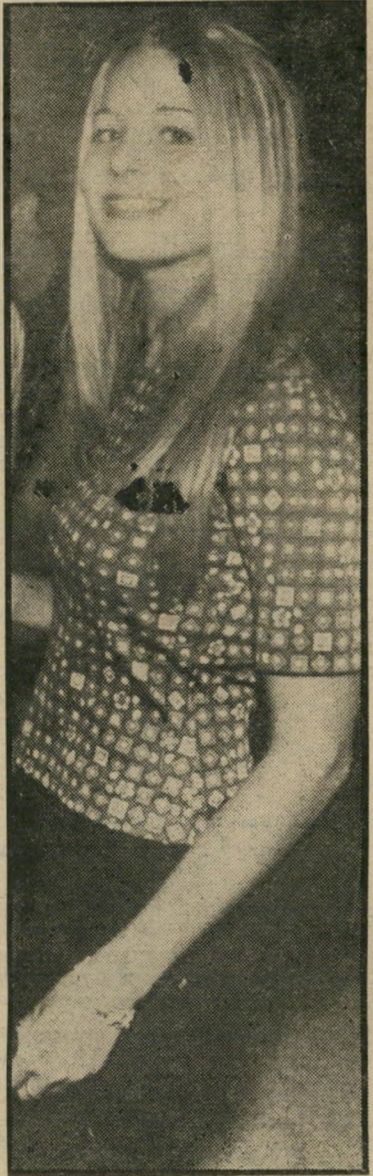
זו אהבה

וזו שכרה?

יש אנשים שאוהבים להתחמק עם יחלומים לתוך מטוסים, ויש כאלה שימבכרים חישו. אחרים מנסים לעלות למטוס עם מיקסר סמוי, ועוד אחרים — עם בובת-ענק חשמלית וחסרת-מכס. אבל על מישהו ינסה להביא עימו ב"מטוס מכונית שלמה — זה עוד לא שמעתי.

זאת אומרת, עד השבוע. השבוע, כן שמעתי.

טוב, לא צריך כמובן להגויס. לא מכונית שלמה ממש. אבל די קרוב: מה שדיילת אל-על **אתי אורגד** ניסתה

אתי

מתנה לחג

לא נעים לי, אבל גם הסיפור הזה הוא על דיילת. מה לעשות, יש ימים כאלה, שהן בולטות בשטח. לפחות. הפעם זו דיילת ארקיע, לא אל-על. והיא **שישנה ליון**, עלמה חנינית בת 23. הנחנית זה שלוש שנים מהסטאטוס המכובד להיות ידידתו של **יאנוש יונש**, איש-העסקים (מועדון רמת-אביב, מועדון האגס ברמת-גן, ועוד כל מיני ירקות) הצעיר והמוזקן, המתרוגן בכבישי ארץ-אבות באולדסמוביל עדינה, שמחירה מתקרב למאה אלף ל"י. כן, אבל מה רציתי לספר לכם? אה, כן, שלכבוד ראש-השנה, העניק יאנוש לידידתו מתנת-חג צנועה: מכונית פיאט-קופה בצבע תפוח. או אם תיראי אחת כזו בימים תבאים על הכבישים, ואולי גם על המידרכות, ובתוכה שושי — תדעו שזאת היא.

שושי כמובן הודתה ליאנוש מקרב לב, אולם אני, שלא חייבת לו דבר, הרשיתי לעצמי לשאול אותו בהמון דיפלומטיות: "ומה עם איוו טבעת עגולה וקטנה, גם כן בצבע דומה קצת לתפוח?"

יאנוש חיך בכנות שובת-לב: "אני עוד בונה את העתיד". הסביר בנימוס. דור הבונים, החכר'ה האלה.

שוש ויאנוש (מזוון)

חתונת-צמרת

היתה זו פשוט חתונת-צמרת, בלי שום כחל וסרק. אמנם נכחו שם, במלון ארבע העונות בנתניה, רק כ-200 אורחים — אבל כל אחד היה בול. **עזר וייצמן**, **מוטי הוד**, **מרדכי בן-ארי**, מנכ"ל אל-על. כאלה מין.

החתן עצמו התייצב ליום הגדול של חייו בחליפה מיוצרת על-ידי **ישראל צוורן**, הכלה בשימלת **אוברזון**. החתן והכלה ביחד קיבלו מאביה של הכלה טיסת-טיול מסביב לעולם. הכלה קיבלה מהסבא מכונית סובארו. בקיצור, רמה רבותי, רמה. טוב, לא פלא. החתן היה לא אחר מאשר **רוני שטן**, בנו של מלך הפלסטיק. הכלה היתה **שירי כץ** — בתו של **ביל כץ**, מוותיקי הקברניטים של אל-על, שהגיע לארץ במילחמת השיחרור מארצות-הברית, כמח"לניק בן-תישחורת, ונשאר תקוע כאן עד היום.